

Hồi 53

Đường Tở Sống Chết

Dại Không hoà thượng thở ô ô, bước tới gọi:

- Lão Thân, sao người không để của nợ đó cho ta xử trí, lại mất đi cho ta một dịp làm công đức nữa rồi.

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Xin lỗi, xin lỗi, lần sau ta sẽ nhường cho. Chẳng qua ta nóng lòng báo thù cho đồ đệ người thôi.

Đại Không cười vang. Tiếng cười che đậy nỗi đau bốc mạnh qua sự nhắc nhở của Thân Xương Ngọc. Nhà sư mất một đồ đệ thân yêu trong cuộc chiến này, Vô Tha tiểu hoà thượng đã về cõi phật. Đương nhiên Thân Xương Ngọc cũng hiểu rõ tâm tình của Đại Không, cái vẻ bình tĩnh của hoà thượng Đại Không miễn cưỡng trông thấy, bất quá lão ta công khai thừa nhận vậy thôi.

Rồi lão đáp:

- Vô Tha có phúc khí hơn ta, sớm chứng quả niết bàn về bên chân Phật.

Thân Xương Ngọc thở dài:

- Thật là lỗi do ta đã vô tình chạm đến niềm đau của người...

Đại Không trừng mắt:

- Người nói cái chi thế? Viên tịch quy chân là cứu cánh của kẻ xuất gia, con đường giải thoát càng ngắn là càng chứng tỏ oan nghiệt trần gian không sâu dày. Người tu đạo không vì chuyện ở đi mà thắc mắc, ta mừng cho đồ đệ chứ sao lại đau lòng?

Lệ Tuyết Linh chen vào:

- Kẻ có tội chính là ta, bởi vì mọi việc đã xảy ra đều do ta tạo cái nguyên nhân.

Đại Không chen vào:

- Các người nói năng nghe nặng mùi trần tục thái quá. Tuy vậy ta không trách ai cả, bởi có trách cũng chẳng ích gì. Ta chấp nhận đến đây, là do ý muốn của ta, hậu quả như thế nào ta sẵn sàng chấp nhận, đừng kẻ nào giành cái lỗi về mình.

Thân Xương Ngọc nắm chéo áo Lệ Tuyết Linh giật nhẹ, bảo:

- Được rồi, ý kiến của người sẽ được tôn trọng.

Đoan Mộc Thụy từ xa xa quay đầu, gọi vọng lại:

- Minh chủ, thuộc hạ đã gọt xong thuốc cho Hà cô nương.

Thân Xương Ngọc hỏi:

- Thương thế có đáng ngại lắm không?

Doan Mộc Thụy đáp:

- Vết thương khá sâu, song không trí mạng, máu ra nhiều, nàng ngất xỉu một lúc.

La Nhữ Cường rất hận nàng, nên hạ thủ quá mạnh, cũng may không trúng chỗ nhược.

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- La Nhữ Cường hận nàng kể ra cũng hợp lý.

Đến lúc đó Doan Mộc Thụy mới tỉnh ngộ:

- Thế ra chính là Hà cô nương đã mách tin với Minh chủ về cuộc tập kích này à?

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Không sai, Hà cô nương phá hoại cả cơ mưu của chúng, do đó chúng mới chuốc lấy cái thảm bại ngày hôm nay. Nếu không có nàng, thì chẳng biết số phần nào dành cho ta và Lệ lão đệ sau cuộc chiến này.

Đại Không hoà thượng thốt:

- Chắc là Ứng Bảo phải giải tán.

Thân Xương Ngọc đáp:

- Rất có thể là như vậy, La Nhữ Cường có dưới tay ba cấp thuộc hạ: Kim Ứng, Ngân Ứng, và Thiết Ứng gồm hơn hai mươi cao thủ, hôm nay mười hai người chết, trước kia Lệ lão đệ cũng đã sát hại một vài người gì đó. Lực lượng còn lại không đủ gây thành thế đáng kể, khó mà chi trì Ứng Bảo nổi trong một thế đứng kiêu hùng giữa giang hồ. Do đó...

Đại Không gần giọng:

- Ta hy vọng bọn còn lại sẽ kéo tàn binh đến tìm bọn ta báo cừu, lúc đó ta sẽ có dịp làm thêm công đức.

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Chúng không dám ngông cuồng như vậy đâu. Trừ khi chúng muốn hội nhau tất cả dưới Diêm La Đài. Lo mà ẩn mình không xong, khi nào lại dám gây sự.

Đại Không hừ một tiếng:

- Thế là cây ngã tàng mất, bấy khi tản mác luôn.

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Bất buộc phải thế, chúng không còn cách nào khác hơn.

Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng cất tiếng:

- La Nhữ Cường còn táng mạng, nói chi bọn tôm tép sống thừa. Chúng sẽ lủi như dế vào hang.

Rồi chàng tiếp luôn:

- Ta dám chắc khi biết tin này chúng sẽ trốn nấp sợ bọn ta kéo đến trăm thảo trừ căn.

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Ứng Bảo do La Nhữ Cường thiết lập, hấn chết rồi thì tổ chức giải tán ngay, chứ đâu phải là môn phái gì mà cần duy trì.

Doan Mộc Thụy chép miệng:

- La Nhữ Cường là tay đại hào trong giới lục lâm sáu tỉnh miền Bắc, sáng tạo nên cơ đồ cũng chẳng phải là không vất vả, ngờ đâu có cái kết cuộc thảm khốc cho hấn như thế này. Thì ra con người ai ai cũng chạy theo công danh, song có mấy ai tận tường cái thành quả của mình.

Đại Không trừng mắt:

- Người tiếc thương cho hấn hử lão Doan?

Doan Mộc Thụy lắc đầu:

- Nào phải vậy đâu, ta chỉ luận trò đời thôi.

Thân Xương Ngọc bảo:

- Người chỉ huy thu dọn chiến trường đi. Chúng ta còn lên đường chứ.

Lệ Tuyệt Linh vụt thốt:

- Còn Hoàng cô nương thì sao, đệ phải quay lại đón nàng.

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Đại ca đã nhờ Doan Mộc Thụy sai phái người đến Ngọc Thúy Sơn tiếp đón nàng và đưa nàng về Trung Điền Sơn rồi. Lão đệ không cần phải quan tâm.

Công cuộc thu dọn chiến trường không đòi hỏi lắm thời gian, Doan Mộc Thụy và Tam Long lo một phía, phần Đại Không hoà thượng thì chiếu cố mấy tên đệ tử.

Lệ Tuyệt Linh bước về phía Hà Tinh Huỳnh. Nàng nằm dưới tàng cây, mặt trắng nhợt nhạt, máu me khắp người, tóc bay tán loạn, y phục rách nát làn da hiện ra, chỗ tím bầm, chỗ sưng lên. Trông nàng yếu đuối quá.

Lệ Tuyệt Linh ngồi xuống cạnh nàng hỏi:

- Cô nương có chịu nổi chẳng?

Hà Tinh Huỳnh cười nhẹ, cất giọng khàn khàn:

- Đỡ nhiều lắm rồi, khi cái tâm được an thì có đau đớn nào mà không chịu nổi?

Thân Xương Ngọc lúc đó cũng đến gần:

- Tại hạ hết sức cảm kích...

Hà Tinh Huỳnh khẽ ho mấy tiếng:

- Lại khách sáo nữa rồi ...

Lệ Tuyết Linh tiếp nối:

- Thật lỗi quá, bọn tại hạ không bảo vệ được cô nương.

Hà Tinh Huỳnh khẳng khái:

- Tôi cũng phải làm một cái gì với các vị chứ. Chẳng lẽ đứng yên để cho các vị phải phân tâm lo lắng ư? Thực ra tôi nhận thấy mình còn kém cỏi, địch lợi hại quá, lắm lúc tôi đứng tim vì chúng.

Lệ Tuyết Linh nói thêm mấy câu nhận tội không chu toàn nàng nổi, để nàng phải thọ thương. Tuy nhiên chính chàng cũng thọ thương cũng vất vả thì còn chu toàn nàng thế nào được? Hà Tinh Huỳnh tìm lời trấn an chàng, cho chàng hết thắc mắc.

Cả ba có đồng cảm nghĩ như nhau là La Nhữ Cường quả thật lợi hại. Nếu hôm nay không nhờ đông người bọn họ chưa chắc đã trừ diệt được cánh Ứng Bảo.

Phá tan bầu không khí thâm trầm, Lệ Tuyết Linh bật cười thốt:

- Hiện tại thì chẳng còn gì lo ngại nữa, La Nhữ Cường có muốn làm gì cũng phải mất nhiều thời gian chờ chúng ta xuống diêm đài, hội ngộ với hấn. Một năm, hai năm, trăm năm cũng chưa biết chừng, vì chúng ta còn sống lâu mà.

Hà Tinh Huỳnh chép miệng:

- Với vết thương này, tôi sẽ làm phiền lụy cho các vị không ít, bình sanh chưa lần nào tôi sợ hãi bằng lần này.

Lệ Tuyết Linh khoát tay:

- Cô nương đừng nghĩ ngợi xa xôi, tại hạ bảo đảm từ nay cô nương sẽ được như ý luôn luôn. Vĩnh viễn là như vậy.

Hà Tinh Huỳnh mỉm cười. Lệ Tuyết Linh và Thân Xương Ngọc cũng cười, ba nụ cười thật là thoải mái. Thân Xương Ngọc đề nghị:

- Cô nương về Trung Điền Sơn với bọn này nhé.

Hà Tinh Huỳnh trầm ngâm một lúc:

- Về đó ... Tôi sẽ làm gì giúp ích cho các vị đây?

Thân Xương Ngọc thốt:

- Khoan hãy nói đến vấn đề đó, chỉ biết là trước hết cô nương cần dưỡng thương một thời gian...

Hà Tinh Huỳnh từ chối:

- Làm phiền các vị thêm nữa tôi áy náy quá, thôi đi, các vị hãy để tôi tự tìm một nơi dưỡng thương cũng đủ rồi.

Thân Xương Ngọc nghiêm giọng:

- Cô nương không nên nói vậy. Giữa chúng ta không còn những thắc mắc nhỏ nhen nữa. Nên xem nhau như bạn bè thân thuộc và đặt vấn đề với trọn vẹn chân thành. Từ nay mọi việc cần như không còn riêng rẽ một ai nữa...Vả lại cô nương đừng để cho bọn này phải mang tiếng vong ân bội nghĩa.

Hà Tinh Huỳnh do dự:

- Thế thì phiền cho hai vị quá ...

Thân Xương Ngọc kiên quyết:

- Xin cô nương đừng xem trọng tiểu tiết ...

Lệ Tuyệt Linh chen vào:

- Lão ca nói đúng đó, xin cô nương y theo lời.

Hà Tinh Huỳnh thấy cả hai thành thật chiếu cố đến nàng, hết sức cảm kích, lệ xúc động tuôn rơi ràn rụa trên mắt, nàng thấp giọng thốt:

- Thật tôi .. chẳng biết nói sao ...

Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:

- Vậy là Hà cô nương chấp nhận rồi đó, đừng lo sẽ có dịp cô nương giúp lại bọn này, và niềm thắc mắc trong lòng cô nương sẽ được giải tỏa.

Đoan Mộc Thụy bước tới hỏi:

- Bây giờ cô nương nghe trong mình thấy như thế nào?

Y thấy Hà Tinh Huỳnh rướm lệ, tưởng đâu thương thế hành hạ, nàng chịu đau không thấu nên khóc. Lệ Tuyệt Linh mỉm cười đáp thay:

- Hà cô nương đã đỡ nhiều rồi, các hạ khỏi phải lo lắng.

Thân Xương Ngọc đứng lên, hỏi Đoan Mộc Thụy:

- Tất cả đã xong hết chưa?

oOo